

STEPHEN
KING

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΕΛΟΣ ΒΑΡΔΙΑΣ

Έγραψαν για το *Τέλος βάρδιας*

«Μια αστυνομική ιστορία που θα σας κόψει την ανάσα.»

–*New York Times*

«Η Τριλογία του Μπιλ Χότζες κλείνει με ένα μυθιστόρημα γεμάτο ένταση... Θα περίμενε κανείς ότι ένας συγγραφέας όπως ο Στίβεν Κινγκ, ο οποίος βρίσκεται στην κορυφή εδώ και δεκαετίες, κάποια στιγμή θα στέρευε από ιδέες. Αντίθετα, ο Κινγκ, με το *Τέλος βάρδιας*, μας προσφέρει ένα από τα πιο αυθεντικά αστυνομικά θρίλερ που έχουν γραφτεί τα τελευταία χρόνια... Ένα συναρπαστικό, γεμάτο αγωνία μυθιστόρημα που θα ικανοποιήσει και με το παραπάνω τους Πιστούς Αναγνώστες του Κινγκ.»

–*Library Journal*

«Εκπληκτικό, με αριστοτεχνική πλοκή, το *Τέλος βάρδιας* οδηγείται σ' ένα συγκινητικό φινάλε από δύο θανατηφόρες δυνάμεις: την καλπάζουσα ασθένεια του ντετέκτιβ Χότζες και το αμείλικτο, δολοφονικό ένστικτο του Μπρέιντι.»

–*Newsday*

«Ο Κινγκ έχει γράψει και στο παρελθόν για επικίνδυνα υπερφυσικά χαρίσματα και τις αποχαυνωτικές επιδράσεις των σύγχρονων ηλεκτρονικών συσκευών. Πάντα, όμως, βρίσκει τον τρόπο να τα προσεγγίζει με φρέσκια και πρωτότυπη ματιά. Οι αμέτρητοι οπαδοί του Κινγκ θα βρουν στο *Τέλος βάρδιας* ένα μείγμα τρόμου και μυστηρίου, που αποτελεί το ιδανικό τέλος για την Τριλογία του Μπιλ Χότζες.»

–*Publishers Weekly*

«Το *Τέλος βάρδιας* είναι το βιβλίο που θα αγοράσω απ' το αεροδρόμιο για τις διακοπές μου φέτος το καλοκαίρι.»

-Evening Standard

«Ένα ικανοποιητικό φινάλε γι' αυτή την εκπληκτική σειρά αστυνομικών βιβλίων... Όπως υποδηλώνει και ο τίτλος, οι τελευταίες σελίδες περιγράφουν ένα οριστικό τέλος και μια απώλεια. Οι αναγνώστες ίσως χρειαστεί να σκουπίσουν μερικά δάκρυα καθώς αυτή η καλογραμμένη, καθηλωτική τριλογία οδεύει προς την ολοκλήρωσή της.»

-The Seattle Times

10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009

MARTIN ΣΤΟΒΕΡ

Το σκοτάδι είναι πάντα πιο πυκνό λίγο πριν από το χάραμα.

Το παμπάλαιο αυτό κλισέ πέρασε από το μυαλό του Ρομπ Μάρτιν καθώς το ασθενοφόρο που οδηγούσε διέσχισε αργά την Άπερ Μάρλμπορο Στριτ ενώ πήγαινε προς τη βάση του, τον Πυροσβεστικό Σταθμό 3. Όποιος το σκέφτηκε, κάτι ήξερε, επειδή ειδικά εκείνο το πρωί ήταν πιο σκοτεινό κι από τον κώλο μιας μαρμότας, και όπου να 'ναι, θα ξημέρωνε.

Όχι δηλαδή ότι το χάραμα θα έκρυβε εκπλήξεις, όταν επιτέλους θα έσκαγε μύτη ο ήλιος· ας πούμε πως ήταν ένα ξημέρωμα έπειτα από μεθύσι. Η πυκνή ομίχλη ήταν ποτισμένη με τη μυρωδιά της γειτονικής Μεγάλης Λίμνης, που, εδώ που τα λέμε, δεν ήταν και τόσο μεγάλη. Σαν να μην έφτανε αυτό, είχε αρχίσει να πέφτει ένα παγωμένο ψιλόβροχο. Ο Ρομπ έβαλε τους υαλοκαθαριστήρες από τη διακοπτόμενη λειτουργία στην αργή σκάλα. Στο βάθος, όχι πολύ μακριά, δύο πολύ γνώριμες κίτρινες καμάρες υψώνονταν μες στο σκοτάδι.

«Τα χρυσά βυζιά της Αμερικής!» αναφώνησε ο Τζέισον Ράπσις από τη θέση του συνοδηγού. Ο Ρομπ είχε συνεργαστεί με πολλούς διασώστες στα δεκαπέντε χρόνια που εργαζόταν οδη-

γός σε ασθενοφόρα, και ο Τζέις Ράπισις ήταν ο καλύτερος: χαλαρός όταν τα πράγματα ήταν ήρεμα, ψύχραιμος και απόλυτα συγκεντρωμένος σε κρίσιμες καταστάσεις. «Επιτέλους, φαγητό! Ο Θεός να ευλογεί τον καπιταλισμό! Κάνε στάση, κάνε στάση!»

«Είσαι βέβαιος;» ρώτησε ο Ρομπ. «Μόλις τώρα δεν είδαμε τι παθαίνουν όσοι τρέφονται με τέτοια σκατοφαγητά;»

Προηγουμένως είχαν δεχτεί κλήση να μεταβούν σε μία από τις επαύλεις του Σούγκαρ Χάιτς, όπου κάποιος Χάρβεϊ Γκέιλεν είχε ειδοποιήσει την Άμεση Δράση επειδή είχε φοβερούς πόνους στο στήθος. Τον είχαν βρει ξαπλωμένο στον καναπέ στο δωμάτιο του σπιτιού το οποίο οι πλούσιοι αναμφίβολα αποκαλούσαν «μεγάλη κάμαρα». Ο άντρας φορούσε γαλάζιες μεταξωτές πιτζάμες και θύμιζε ξεβρασμένη φάλαινα. Η γυναίκα του ήταν σκυμμένη από πάνω του, σίγουρη ότι από στιγμή σε στιγμή θα έπεφτε ξερός.

«Μίκι Ντι, Μίκι Ντι!» τραγούδησε ο Τζέισον αναπνδώντας ρυθμικά στο κάθισμά του. Ο ικανότατος επαγγελματίας που είχε ελέγξει τα ζωτικά σημεία του κυρίου Γκέιλεν (έχοντας στο πλευρό του τον Ρομπ που κρατούσε την τσάντα πρώτων βοηθειών με τον εξοπλισμό για τη διατήρηση ανοιχτού αεραγωγού και τα φάρμακα για την καρδιά) είχε πάει περίπατο. Με τα ξανθά μαλλιά του να πέφτουν στα μάτια του, ο Τζέισον θύμιζε δεκατετράχρονο αγόρι με πρόωρη ανάπτυξη. «Κάνε στάση, σου λέω!»

Ο Ρομπ σταμάτησε. Δεν είχε αντίρρηση να σταματήσουν για ένα σάντουιτς με λουκάνικο, κι ίσως ένα από εκείνα τα χας μπράουν, που έμοιαζαν με ψητή βουβαλίσια γλώσσα.

Στο ντραίβ θρου τα αυτοκίνητα έστεκαν στη σειρά. Ο Ρομπ χώθηκε στο τέλος της ουράς.

«Εξάλλου ο τύπος δεν έπαθε κανονικό έμφραγμα», σχολίασε ο Τζέισον. «Απλώς πήρε υπερβολική δόση μεξικάνικου φαγητού. Δεν είδες που αρνήθηκε να τον μεταφέρουμε στο νοσοκομείο;»

Πράγματι. Έπειτα από δύο βροντώδη ρεψίματα και μια ηχηρή ομοβροντία του κάτω μέρους του σώματός του, που έστειλε την κοσμική ανορεξική σύζυγό του στην κουζίνα, ο κύριος Γκέιλεν ανακάθισε, δηλώνοντας ότι αισθανόταν πολύ καλύτερα και ότι δεν υπήρχε λόγος να μεταφερθεί στο Κίνερ Μεμόριαλ. Ο Ρομπ και ο Τζέισον, μόλις άκουσαν τι είχε κατεβάσει ο Γκέιλεν στο Tijuanan Rose το προηγούμενο βράδυ, συμφώνησαν μαζί του. Ο σφυγμός του ήταν δυνατός, και παρόλο που η αρτηριακή πίεσή του ήταν οριακή, κατά πάσα πιθανότητα διατηρούνταν επί χρόνια σ' αυτά τα επίπεδα, και προς το παρόν ήταν σταθερή. Ο αυτόματος εξωτερικός απινιδωτής δεν βγήκε ποτέ από τον πάνινο σάκο του.

«Θέλω δύο ΜακΜάφιν με αυγό και δύο χας μπράουν», είπε ο Τζέισον. «Και καφέ σκέτο. Τώρα που το σκέφτομαι, κάν' τα τρία τα χας μπράουν.»

Ο Ρομπ εξακολουθούσε να σκέφτεται τον Γκέιλεν. «Αυτή τη φορά επρόκειτο για δυσπεψία, αλλά δεν θα τη γλιτώνει πάντα και τόσο φτηνά. Οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου. Πόσο λες να ζυγίζει; Εκατόν πενήντα; Εκατόν εβδομήντα;»

«Τουλάχιστον εκατόν εξήντα», είπε ο Τζέισον, «και σταμάτα να προσπαθείς να μου χαλάσεις το πρόγευμα.»

Ο Ρομπ έδειξε με το μπράτσο του τις Χρυσές Καμάρες που πρόβαλλαν μέσα απ' τη χαμηλή ομίχλη. «Αυτό το μαγαζί και όλα τα υπόλοιπα λιπαρά στέκια σαν αυτό είναι η μισή αιτία των δεινών της Αμερικής. Εσύ που είσαι διασώστης, ασφαλώς το γνωρίζεις. Αυτό που μόλις παρήγγειλες έχει εννιακόσιες θερμίδες, έτσι, με τη μία, φίλε μου. Αν προσθέσεις λουκάνικο στα ΜακΜάφιν με αυγό, ανεβαίνεις αισίως στις χίλιες τριακόσιες.»

«Εσύ τι θα πάρεις, γιατρέ;»

«Σάντουιτς με λουκάνικο. Ίσως δύο.»

Ο Τζέισον τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Έτσι σε θέλω!»

Η ουρά προχώρησε. Όταν πλέον τους χώριζαν μόνο δύο αυτοκίνητα πίσω από το σημείο εξυπηρέτησης, ο ασύρματος κάτω

από τον ενσωματωμένο στο ταμπλό υπολογιστή άρχισε να στριγκλίζει. Οι υπάλληλοι του τηλεφωνικού κέντρου ήταν συνήθως ψύχραιμοι, ήρεμοι και συγκροτημένοι, όμως η συγκεκριμένη τηλεφωνήτρια ακούστηκε σαν κάφρος παρουσιαστής ραδιοφωνικής εκπομπής που έχει καταναλώσει υπερβολική δόση Red Bull. «Προς όλα τα ασθενοφόρα και τα πυροσβεστικά οχήματα, έχουμε συμβάν μαζικής καταστροφής! Επαναλαμβάνω, συμβάν μαζικής καταστροφής! Κλήση άμεσης προτεραιότητας προς όλα τα ασθενοφόρα και τα πυροσβεστικά οχήματα!»

Συμβάν μαζικής καταστροφής. Ο Ρομπ και ο Τζέισον κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Συντριβή αεροπλάνου, σύγκρουση τρένων, έκρηξη ή τρομοκρατική ενέργεια. Σίγουρα θα είχε συμβεί ένα από τα τέσσερα.

«Το συμβάν έλαβε χώρα στο Σίτι Σέντερ στη Μάρλμπορο Στριτ, επαναλαμβάνω, Σίτι Σέντερ στη Μάρλμπορο. Επαναλαμβάνω, συμβάν μαζικής καταστροφής, πιθανώς με πολλά θύματα. Να είστε προσεκτικοί.»

Ο Ρομπ Μάρτιν ένιωσε σφίξιμο στο στομάχι. Κανένας δεν σου συνιστά να προσέχεις, όταν πηγαίνεις στο σημείο ενός δυστυχήματος ή μιας έκρηξης αερίου. Επομένως είχαν να αντιμετωπίσουν μια τρομοκρατική ενέργεια, που δεν αποκλείεται να βρισκόταν ακόμα σε εξέλιξη.

Η τηλεφωνήτρια συνέχισε το τροπάρι της. Ο Τζέισον άναψε τα φώτα και τη σειρήνα, κι ο Ρομπ έστριψε το τιμόνι και οδήγησε το ασθενοφόρο Freightliner στον δρόμο που περνούσε μπροστά από το εστιατόριο, ξύνοντας ελαφρά τον προφυλακτήρα του προπορευόμενου οχήματος. Εννέα οικοδομικά τετράγωνα τους χώριζαν από το Σίτι Σέντερ, αλλά αν η Αλ Κάιντα είχε ζώσει το μέρος χτυπώντας το με Καλάσνικοφ, το μόνο όπλο τους ήταν ο παλιός καλός εξωτερικός απινιδωτής τους.

Ο Τζέισον έπιασε το μικρόφωνο. «Ελήφθη, Κέντρο, εδώ 23 από Πυροσβεστικό Σταθμό 3, άφιξη σε έξι λεπτά περίπου.»

Κι άλλες σειρήνες ακούγονταν τώρα από διάφορα σημεία της πόλης. Κρίνοντας από τον ήχο, ο Ρομπ κατάλαβε ότι το ασθενοφόρο τους βρισκόταν πιο κοντά στον τόπο του συμβάντος από τα υπόλοιπα οχήματα. Ο ουρανός είχε αποκτήσει ένα ατσαλόχρωμο φως, και καθώς έφευγαν από τα McDonald's και έβγαιναν στην Άπερ Μάρλμπορο, ένα γκρίζο αυτοκίνητο ξεπρόβαλε μέσα από την γκρίζα ομίχλη, ένα μεγάλο σεντάν με βαθουλώματα στο καπό και κατασκουριασμένη μάσκα. Προς στιγμήν τούς φώτισαν οι δυνατοί προβολείς του. Ο Ρομπ πάτησε τον διπλό αεροτενόρο κι έστριψε απότομα το τιμόνι. Το αυτοκίνητο – μια Mercedes ίσως, δεν ήταν σίγουρος – επανήλθε στη λωρίδα του και τα πίσω φώτα του χάθηκαν στην ομίχλη.

«Χριστέ μου, παραλίγο», είπε ο Τζέισον. «Μήπως είδες την πινακίδα του;»

«Όχι.» Η καρδιά του Ρομπ χτυπούσε τόσο δυνατά, που ένοιωθε τον σφυγμό δεξιά κι αριστερά στον λαιμό του. «Προσπαθούσα να σώσω τη ζωή μας. Δεν μου λες, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν πολλά θύματα στο Σίτι Σέντερ; Ούτε ο Θεός δεν ξύπνησε ακόμα. Θα πρέπει να είναι κλειστό.»

«Ίσως πρόκειται για σύγκρουση λεωφορείου.»

«Προσπάθησε ξανά. Το πρώτο δρομολόγιο αρχίζει στις έξι.»

Σειρήνες. Σειρήνες παντού, που συνέκλιναν σαν στίγματα σε οθόνη ραντάρ. Ένα περιπολικό της αστυνομίας τούς προσπέρασε βολίδα, αλλά, απ' όσο αντιλαμβανόταν ο Ρομπ, το ασθενοφόρο τους εξακολουθούσε να προπορεύεται, ενώ τα υπόλοιπα ασθενοφόρα και τα πυροσβεστικά οχήματα ακολουθούσαν.

Έτσι θα έχουμε την ευκαιρία να είμαστε οι πρώτοι που θα δεχτούν τις σφαίρες ή που θα τους τινάξει στον αέρα κανένας τρελαμένος Άραβας, φωνάζοντας *αλάου άκμπαρ*, συλλογίστηκε. Τι καλά.

Όμως η δουλειά ήταν δουλειά, οπότε έστριψε στην απότομη ανηφοριά που οδηγούσε στα κεντρικά διοικητικά κτίρια της

πόλης και σ' εκείνο το εξάμβλωμα όπου ψήφιζε προτού μετακομίσει στα προάστια.

«Φρένο!» ούρλιαξε ο Τζέισον. «Χριστέ μου, γαμώτο, Ρόμπι, ΦΡΕΝΟ!»

Πλήθος άνθρωποι έρχονταν προς το μέρος τους ξεφυτρώνοντας μέσα από την ομίχλη. Μερικοί έτρεχαν σχεδόν ξέφρενα, τους είχε πάρει η κατηφόρα. Κάποιοι άλλοι τσίριζαν. Ένας τύπος έπεσε στο έδαφος, καταράκλυσε, ξανασηκώθηκε και συνέχισε να τρέχει ενώ το σκισμένο πουκάμισό του κρεμόταν ανεμίζοντας κάτω από το σακάκι του. Ο Ρομπ είδε μια γυναίκα με σκισμένο παντελόνι και ματωμένες κνήμες, που φορούσε μόνο ένα παπούτσι, κι αμέσως πάτησε φρένο. Η μύτη του ασθενοφόρου έκανε βουτιά, με αποτέλεσμα τα ελεύθερα αντικείμενα στον χώρο μεταφοράς ασθενών να πεταχτούν στον αέρα. Φάρμακα, ενδοφλέβιοι οροί και πακέτα με βελόνες εκτοξεύτηκαν από το ντουλάπι που είχε αφεθεί ανοιχτό –γεγονός που συνιστούσε παραβίαση πρωτοκόλλου. Το φορείο, που δεν χρησιμοποιήθηκε στην περίπτωση του κυρίου Γκέιλν, έκανε γκελ στο τοίχωμα του ασθενοφόρου. Ένα στηθοσκόπιο πέρασε από το άνοιγμα του εσωτερικού χωρίσματος, χτύπησε στο παρμπρίζ και έπεσε στην κεντρική κονσόλα.

«Προχώρα αργά», είπε ο Τζέισον. «Αργά, εντάξει; Ας μην κάνουμε τα πράγματα χειρότερα.»

Ο Ρομπ πάτησε μαλακά το γκάζι και το ασθενοφόρο συνέχισε να ανηφορίζει, βήμα σημειωτόν. Άνθρωποι, εκατοντάδες άνθρωποι, όπως τους φάνηκε, συνέχιζαν να κατηφορίζουν, κάποιοι αιμόφυρτοι αλλά όχι με εμφανή τραύματα, και όλοι ήταν έντρομοι. Ο Τζέισον κατέβασε το τζάμι του συνοδηγού και έβγαλε έξω το κεφάλι.

«Τι συμβαίνει; Ας μου πει κάποιος τι συμβαίνει!»

Τους πλησίασε ένας λαχανιασμένος άντρας με κατακόκκινο πρόσωπο. «Ήταν ένα αυτοκίνητο. Έπεσε πάνω στον κόσμο σαν μηχανή του γκαζόν. Ένας μανιακός, παραλίγο να με πετύχει ο

γαμημένος. Ούτε ξέρω πόσους χτύπησε. Μας είχαν μαντρωμένους σαν γουρούνια, μ' εκείνα τα διαχωριστικά κολονάκια που στήνουν για να μπαίνει ο κόσμος στη σειρά. Το έκανε επίτηδες, και τώρα είναι ξαπλωμένοι ολόγυρα εκεί σαν... σαν... οχ, όχι, ρε γαμώτο, σαν ματωμένες κούκλες. Είδα τουλάχιστον τέσσερις νεκρούς. Πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι.»

Ο τύπος συνέχισε τον δρόμο του, όμως, καθώς η αδρεναλίνη υποχώρησε, έπαψε να τρέχει και τώρα απλώς έσερνε τα βήματά του. Ο Τζέισον έλυσε τη ζώνη του καθίσματος και σκύβοντας έξω του φώναξε: «Μήπως είδες το χρώμα; Το χρώμα του αυτοκινήτου;»

Ο άντρας έκανε στροφή. Είχε χλωμιάσει και φαινόταν καταβεβλημένος. «Γκρι. Ένα πολύ μεγάλο γκρίζο αυτοκίνητο.»

Ο Τζέισον κάθισε ξανά στη θέση του και κοίταξε τον Ρομπ. Δεν χρειαζόταν να το πουν μεγαλόφωνα: ήταν το αμάξι που λίγο έλειψε να πέσει πάνω τους τη στιγμή που έφευγαν από τα McDonald's. Και τελικά αυτό που αντίκρισαν μπροστά, στη μάσκα του, δεν ήταν σκουριά.

«Προχώρα, Ρόμπι. Θα ασχοληθούμε αργότερα με το χάος στον πίσω θάλαμο του ασθενοφόρου. Έλα, οδήγησέ μας στον χορό και προσοχή μη χτυπήσεις κανέναν, σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι.»

Όταν ο Ρομπ έφτασε στο πάρκινγκ, ο πανικός είχε αρχίσει να καταλαγιάζει. Ορισμένοι έφευγαν βαδίζοντας με κανονικό ρυθμό· κάποιοι άλλοι προσπαθούσαν να βοηθήσουν όσους είχε χτυπήσει το γκρίζο αυτοκίνητο· μερικοί, τα καθίκια, που είναι πάντα πανταχού παρόντα, τραβούσαν φωτογραφίες ή βιντεοσκοπούσαν με τα τηλέφωνα τους. Σκοπεύουν να τα ανεβάσουν στο YouTube με την ελπίδα να γίνουν βάιραλ, σκέφτηκε ο Ρομπ. Στο οδόστρωμα ήταν πεσμένα τα μεταλλικά κολονάκια με την κίτρινη ταινία που απαγόρευε τη διέλευση.

Το περιπολικό που τους είχε προσπεράσει είχε σταθμεύσει προς την πλευρά του κτιρίου, λίγα μέτρα μακριά από έναν υ-

πνόςακο από τον οποίο ξεπρόβαλλε ένα λεπτό λευκό χέρι. Ένας άντρας ήταν πεσμένος διαγώνια πάνω από τον υπνόςακο, μέσα σε μια λίμνη αίματος που διαρκώς απλωνόταν. Καθώς ο αστυνομικός έκανε νόημα στο ασθενοφόρο να πλησιάσει, στο διακοπτόμενο γαλάζιο φως της οροφής του περιπολικού το μπράτσο του έμοιαζε σαν να τραύλιζε.

Ο Ρομπ άρπαξε το φορητό τερματικό δεδομένων και κατέβηκε, ενώ ο Τζέισον έτρεξε στο πίσω μέρος του ασθενοφόρου και εμφανίστηκε ξανά με την τσάντα πρώτων βοηθειών και τον εξωτερικό απινιδωτή. Η μέρα χάραζε, και ο Ρομπ μπόρεσε να διαβάσει το πανό που ανέμιζε πάνω από την κεντρική είσοδο του κέντρου: **1000 ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ – ΕΓΓΥΗΜΕΝΕΣ!** *Στεκόμαστε στο Πλευρό των Ανθρώπων της Πόλης μας!* – **ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΡΑΛΦ ΚΙΝΣΛΕΡ.**

Έτσι εξηγούνταν γιατί είχαν μαζευτεί τόσο άνθρωποι, και μάλιστα πριν από το ξημέρωμα. Ενημέρωση για θέσεις εργασίας. Οι καιροί είναι δύσκολοι για όλους, αφότου η οικονομία είχε υποστεί το δικό της οξύ έμφραγμα την προηγούμενη χρονιά, όμως τα πράγματα ήταν πολύ ζόρικα σε τούτη τη μικρή παραλίμνια πόλη όπου οι δουλειές είχαν αρχίσει να σπανίζουν ακόμα και πριν από το τέλος του προηγούμενου αιώνα.

Ο Ρομπ και ο Τζέισον πλησίασαν τον υπνόςακο, αλλά ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι. Το πρόσωπό του ήταν σταχτί. «Αυτός ο τύπος και άλλα δύο άτομα μέσα στον υπνόςακο είναι νεκροί. Φαντάζομαι ότι είναι η γυναίκα του και το παιδί του. Μάλλον προσπάθησε να τους προστατέψει.» Ένας κοφτός ήχος βγήκε από το λαρύγγι του, κάτι ανάμεσα σε ρέψιμο και αναγούλα· σκέπασε το στόμα του με το χέρι κι έπειτα το κατέβασε και έδειξε. «Η γυναίκα εκεί ίσως είναι ακόμα ζωντανή.»

Η εν λόγω γυναίκα ήταν πεσμένη ανάσκελα, με τα πόδια στριμμένα αφύσικα, πράγμα που πρόδιδε σοβαρό τραυματισμό. Το σικάτο μπεζ παντελόνι της ήταν πιο σκούρο στον καβάλο, η γυναίκα είχε κατουρηθεί. Το πρόσωπό της –ό,τι απέμενε– είχε

λερωθεί με γράσο. Ένα κομμάτι της μύτης της και το μεγαλύτερο τμήμα του επάνω χείλους είχαν αποκοπεί. Τα όμορφα δόντια της με τις περιποιημένες θήκες είχαν αποκαλυφθεί και έμοιαζε σαν να γρύλιζε άθελά της. Το πανωφόρι της και ο μισός γιακάς του ζιβάγκο πουλόβερ της είχαν επίσης σκιστεί. Στον λαιμό και στον ώμο της εμφανίζονταν σιγά σιγά μεγάλες σκούρες μελανιές.

Το γαμημένο αυτοκίνητο πέρασε από πάνω της, συλλογίστηκε ο Ρομπ. Την έλιωσε λες και πατούσε σκιουράκι. Γονάτισαν με τον Τζέισον δίπλα της και φόρεσαν τα μπλε γάντια. Λίγο παρακάτω ήταν πεσμένη η τσάντα της, η οποία έφερε ίχνη από λάστιχα αυτοκινήτου. Ο Ρομπ τη σήκωσε και την έχωσε στο πίσω μέρος του ασθενοφόρου, πιστεύοντας ότι το ίχνος του ελαστικού ίσως ήταν πειστήριο ή κάτι ανάλογο. Και φυσικά η γυναίκα θα την ήθελε.

Αν ζούσε δηλαδή.

«Δεν αναπνέει, αλλά έχει σφυγμό», είπε ο Τζέισον. «Αδύναμο και εξασθενημένο. Σκίσε το πουλόβερ.»

Ο Ρομπ έκανε ό,τι του ζητήθηκε και μαζί με το πουλόβερ βγήκε το μισό σουτιέν με τις κομμένες τιράντες. Το υπόλοιπο το κατέβασε ώστε να ελευθερωθεί το σημείο και αμέσως ξεκίνησε τις μαλάξεις στο στήθος, ενώ ο Τζέισον της έκανε τεχνητή αναπνοή.

«Θα ζήσει; Θα τα καταφέρει;» ρώτησε ο μπάτσος.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Ρομπ. «Ασ' το σ' εμάς. Εσύ έχεις άλλα προβλήματα. Αν τα υπόλοιπα διασωστικά οχήματα μπουκάρουν με την ταχύτητα που μπουκάρουμε εμείς, τα θύματα θα αυξηθούν.»

«Αχ, φίλε μου, υπάρχουν παντού τραυματισμένοι. Μοιάζει με πεδίο μάχης.»

«Βοήθησε όσους μπορείς.»

«Η αναπνοή επανήλθε», είπε ο Τζέισον. «Ρόμπι, δώσε προσοχή εδώ, έλα να σώσουμε μια ζωή. Μπες στο φορητό τερμα-

τικό και ενημέρωσε το Κίνερ ότι φέρνουμε τραυματία με πιθανό κάταγμα στον αυχένα, τραυματισμό σπονδυλικής, εσωτερικά τραύματα, τραύματα προσώπου κι ένας Θεός ξέρει τι άλλο. Είναι σε κρίσιμη κατάσταση. Θα σε ενημερώσω για τα ζωτικά όργανα.»

Ο Ρομπ έκανε την κλήση στο κινητό τερματικό δεδομένων και ο Τζέισον συνέχισε να πιέζει τη μάσκα Ambu. Τα Επείγοντα του Κίνερ απάντησαν αμέσως. Η φωνή στην άλλη άκρη ήταν καθαρή και ήρεμη. Το Κίνερ ήταν ένα μεγάλο νοσοκομείο σοβαρών ατυχημάτων, κάτι που μερικές φορές χαρακτηρίζεται ως προεδρική κατηγορία, και είχε τις υποδομές για να αντιμετωπίζει τέτοιου είδους περιστατικά. Το προσωπικό εκπαιδευόταν πέντε φορές ετησίως.

Όταν έγινε η κλήση, μέτρησε τα επίπεδα οξυγόνου (κάκιστα, όπως ήταν αναμενόμενο) και κατόπιν έπιασε το άκαμπτο αυχενικό κολάρο και το πορτοκαλί φορείο από το ασθενοφόρο. Στο μεταξύ, είχαν αρχίσει να καταφθάνουν άλλα σωστικά οχήματα, και καθώς η ομίχλη διαλυόταν, το μέγεθος της καταστροφής φαινόταν καθαρά.

Όλος αυτός ο χαμός προκλήθηκε από ένα και μοναδικό αυτοκίνητο, συλλογίστηκε ο Ρομπ. Ποιος θα το πίστευε;

«Εντάξει», είπε ο Τζέισον. «Αν δεν είναι σταθερή, είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε. Έλα να τη μεταφέρουμε στο ασθενοφόρο.»

Προσέχοντας να κρατούν το φορείο εντελώς οριζόντια, μέτεφεραν τη γυναίκα στο ασθενοφόρο, την ακούμπησαν στο φορείο και την έδεσαν. Έτσι όπως το παραμορφωμένο πρόσωπό της πρόβαλλε πλαισιωμένο με το αυχενικό κολάρο, η γυναίκα θύμιζε θύμα ανθρωποθυσίας σε ταινία τρόμου... με τη διαφορά ότι οι γυναίκες σε αυτές τις ταινίες ήταν πάντα νέες και ελκυστικές, ενώ η συγκεκριμένη θα πρέπει να είχε πατήσει ή να κόντευε να πατήσει τα πενήντα. Θα πίστευε κανείς πως παραίτηταν μεγάλη για να ψάχνει δουλειά. Ο Ρομπ, με μόνο μία ματιά, ήταν

σε θέση να καταλάβει ότι η γυναίκα δεν θα έψαχνε άλλη δουλειά στη ζωή της. Ούτε και θα περπατούσε πάλι, κατά τα φαινόμενα. Αν ήταν φοβερά τυχερή, ίσως να απέφευγε την τετραπληγία –αν, βέβαια, επιζούσε–, ωστόσο ο Ρομπ υπέθετε πως από τη μέση και κάτω η ζωή της είχε τελειώσει.

Ο Τζέισον γονάτισε, εφάρμοσε μια διάφανη πλαστική μάσκα πάνω από το στόμα και τη μύτη της, και άνοιξε τη φιάλη οξυγόνου που βρισκόταν στην κεφαλή του φορείου. Η μάσκα θόλωσε, καλό σημάδι.

«Τι γίνεται τώρα;» ρώτησε ο Ρομπ εννοώντας «Τι άλλο μπορώ να κάνω;»

«Ψάξε την επινεφρίνη μέσα στον συρφετό που έχει σκορπιστεί παντού, αλλιώς πάρε την από τον σάκο μου. Είχα πιάσει καλό σφυγμό, αλλά τώρα ξανάγινε αδύναμος. Έπειτα ξεκίνα. Με τέτοια τραύματα, είναι θαύμα που ζει.»

Ο Ρομπ βρήκε μια αμπούλα επινεφρίνης κάτω από ένα αναποδογυρισμένο κουτί με επιδέσμους και του την έδωσε. Έπειτα έκλεισε τις πίσω πόρτες, χώθηκε στο κάθισμα του οδηγού και έβαλε μπρος τη μηχανή. Ο πρώτος που θα φτάσει στον τόπο ενός συμβάντος μαζικής καταστροφής θα φτάσει πρώτος και στο νοσοκομείο. Αυτό θα αύξαινε, έστω και ελάχιστα, τις αμυδρές πιθανότητες της γυναίκας να γλιτώσει. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι δρόμοι ήταν ακόμα άδειοι, είχαν να διανύσουν μια διαδρομή δεκαπέντε λεπτών, και ο Ρομπ εκτιμούσε πως η γυναίκα θα υπέκυπτε, προτού καν φτάσουν στο νοσοκομείο Μ. Κίνερ Μεμόριαλ. Δεδομένης της έκτασης των τραυμάτων της, αυτή ήταν ίσως η καλύτερη έκβαση.

Όμως δεν υπέκυψε.

Στις τρεις το ίδιο απόγευμα, αρκετές ώρες μετά τη λήξη της βάρδιας τους, αλλά χωρίς καμία διάθεση να γυρίσουν στα σπίτια τους, λόγω της υπερέντασης, ο Ρομπ και ο Τζέισον κάθισαν στον θάλαμο ετοιμότητας του Πυροσβεστικού Σταθμού 3, παρακο-

λουθώντας το ESPN, το κανάλι των σπορ, με τον ήχο κλειστό. Είχαν εκτελέσει οχτώ διακομιδές συνολικά, αλλά η πιο σοβαρά τραυματισμένη ήταν εκείνη η πρώτη γυναίκα.

«Μαρτίν Στόβερ, έτσι λεγόταν», είπε στο τέλος ο Τζέισον. «Βρίσκεται ακόμα στο χειρουργείο. Τηλεφώνησα όσο ήσουν στην τουαλέτα.»

«Ξέρουμε τι πιθανότητες έχει;»

«Όχι, αλλά αφού δεν την άφησαν να τα κακαρώσει, σημαίνει ότι έχει κάποιες ελπίδες. Είμαι σίγουρος ότι είχε πάει εκεί για μια θέση αρχιγραμματέα. Αναζήτησα μες στην τσάντα της την ταυτότητά της – βρήκα την ομάδα αίματός της στην άδεια οδηγησης– κι εκεί μέσα ανακάλυψα ένα πάκο συστατικές επιστολές. Φαίνεται πως ήταν καλή στη δουλειά της. Μέχρι πρόσφατα ήταν στην Τράπεζα της Αμερικής. Έγιναν περικοπές.»

«Κι αν ζήσει; Εσύ τι πιστεύεις; Έχουν τραυματιστεί μόνο τα πόδια;»

Ο Τζέισον κάρφωσε τα μάτια στην τηλεόραση, στους παίκτες του μπάσκετ που έτρεχαν στο γήπεδο, και άργησε να απαντήσει. «Αν ζήσει, θα είναι τετραπληγική», είπε μετά από λίγο.

«Είσαι σίγουρος;»

«Ενενήντα πέντε τοις εκατό.»

Ακολούθησε διαφήμιση μιας μπίρας. Νέοι ξεσάλωναν χορεύοντας σ' ένα μπαρ. Όλοι διασκέδαζαν. Όμως για τη Μαρτίν Στόβερ κομμένα τα γλέντια. Ο Ρομπ προσπάθησε να φανταστεί τι θα αντιμετώπιζε, αν επιζούσε. Μια ζωή σε ηλεκτροκινούμενο αναπηρικό καροτσάκι που θα το οδηγούσε φυσώντας σ' έναν σωλήνα. Θα τρεφόταν με πολτοποιημένη τροφή ή με ενδοφλέβιο καθετήρα. Η αναπνοή της θα υποβοηθούνταν με μηχανήμα. Θα τα έκανε σε σακούλα. Μια ζωή στη ζώνη του λυκόφωτος της αναπηρίας.

«Ο Κρίστοφερ Ριβ δεν τα πήγε κι άσχημα», είπε ο Τζέισον, σαν να διάβασε τη σκέψη του. «Το αντιμετώπισε καλά. Αποτέ-

λεσε καλό πρότυπο. Κράτησε ψηλά το κεφάλι. Νομίζω ότι σκηνοθέτησε και μια ταινία.»

«Σίγουρα κράτησε το κεφάλι ψηλά», είπε ο Ρομπ. «Χάρη στο αυχενικό κολάρο που δεν το αποχωρίστηκε ποτέ. Και έχει πεθάνει.»

«Φορούσε τα καλά της ρούχα», σχολίασε ο Τζέισον. «Ωραίο παντελόνι, ακριβό πουλόβερ, καλό παλτό. Προσπαθούσε, φαίνεται, να σταθεί ξανά στα πόδια της. Κι έρχεται ένα *κάθαρμα* και της τα στερεί όλα.»

«Τον έπιασαν;»

«Απ' όσο άκουσα, όχι. Όταν θα τον συλλάβουν, εύχομαι να τον κρεμάσουν απ' τα αρχίδια.»

Το επόμενο βράδυ, καθώς μετέφεραν στο Κίνερ Μεμόριαλ έναν άνθρωπο με εγκεφαλικό, οι δύο συνεργάτες ζήτησαν να μάθουν για τη Μαρτίν Στόβερ. Βρισκόταν στην Εντατική και έδινε σημάδια αυξανόμενης εγκεφαλικής λειτουργίας, προμήνυμα της επικείμενης ανάκτησης των αισθήσεών της. Όταν η γυναίκα θα συνερχόταν, κάποιος θα έπρεπε να της αναγγείλει τα κακά νέα: ήταν παράλυτη από τον θώρακα και κάτω.

Ο Ρομπ Μάρτιν χάρηκε που δεν θα υποχρεωνόταν να παίξει τον ρόλο του αγγελιαφόρου του κακού.

Και ο άνθρωπος τον οποίο ο ημερήσιος Τύπος αποκαλούσε «Δολοφόνο με τη Μερσέντες» διέφευγε ακόμα τη σύλληψη.

Z

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016

1

Τζάμια σπάζουν μες στην τσέπη του παντελονιού του Μπιλ Χότζες. Ακολουθούν οι χαρούμενες ιαχές αγοριών που φωνάζουν «*XOOYM PAN!*»

Ο Χότζες μορφάζει και αναπηδά στο κάθισμά του. Ο δόκτωρ Στάμος είναι μέλος μιας κλίκας τεσσάρων εξαιρετικών γιατρών, και η αίθουσα αναμονής του ιατρείου του είναι γεμάτη αυτό το πρωί της Δευτέρας. Όλοι γυρίζουν να τον κοιτάξουν. Ο Χότζες αισθάνεται το πρόσωπό του να φλέγεται. «Συγγνώμη», λέει γενικά σε όλους μέσα στην αίθουσα. «Είχα μήνυμα.»

«Και πολύ δυνατό μάλιστα», σχολιάζει μια ηλικιωμένη γυναίκα με αραιά άσπρα μαλλιά και κρεμασμένα προγούλια. Ο Χότζες αισθάνεται σαν παιδί, κι ας οδεύει προς τα εβδομήντα. Πάντως η κυρία είναι ενημερωμένη όσον αφορά το πρωτόκολλο των κινητών. «Σε δημόσιους χώρους όπως αυτός, οφείλετε να χαμηλώνετε τον ήχο ή να βάζετε το κινητό σας στο αθόρυβο.»

«Ασφαλώς, ασφαλώς.»

Η ηλικιωμένη γυναίκα στρέφει πάλι την προσοχή της στο χαρτόδετο βιβλίο της (είναι το *Πενήντα αποχρώσεις του γκρι*, κι αν κρίνει κανείς από την ταλαιπωρημένη όψη του, δεν είναι η πρώτη φορά που το διαβάζει). Ο Χότζες ανασύρει το iPhone από την τσέπη του. Το μήνυμα προέρχεται από τον Πιτ Χάντλι, τον πρώην συνεργάτη του, από την εποχή που ο Χότζες ήταν στην

Ο Μπρέιντι Χάρτσφιλντ, ο περιβόητος «Δολοφόνος με τη Μερσέντες», βρίσκεται τα τελευταία πέντε χρόνια καθηλωμένος σε κωματώδη κατάσταση στο δωμάτιο 217 της Κλινικής Εγκεφαλικών Βλαβών Λέικς Ρίτζον και, σύμφωνα με τους γιατρούς, δεν έχει καμία πιθανότητα ανάρρωσης.

Ο Μπιλ Χότζες με τη συνεργάτιδά του Χόλι Γκίμπνι αναλαμβάνουν να εξιχνιάσουν το μυστήριο μιας σειράς δολοφονιών που –παραδόξως– μοιάζουν όλες να συνδέονται με τον κύριο Μερσέντες. Όμως, αυτό είναι αδύνατον...

Σύντομα αποδεικνύεται ότι κάτι διαβολικό έχει ξυπνήσει στο δωμάτιο 217. Ο Μπρέιντι Χάρτσφιλντ διαθέτει νέες ικανότητες που μπορούν να σκορπίσουν τον θάνατο, και σχεδιάζει να εκδικηθεί, όχι μόνο τον Χότζες και τους φίλους του, αλλά μια ολόκληρη πόλη.

Και η αντίστροφη μέτρηση έχει ξεκινήσει...

Ο ΜΠΡΕΪΝΤΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ Ο ΧΟΤΖΕΣ!

Το *Τέλος Βάρδιας* είναι το εντυπωσιακό –και πολυαναμενόμενο– φινάλε της τριλογίας (*Ο κύριος Μερσέντες* και *Ό,τι βρεις, δικό σου*) με πρωταγωνιστή τον Μπιλ Χότζες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δαμασκίου 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-818-7

9 789604 618187